

ført. Nødvendigheden af det beskikkede Forsvar er altsaa derefter indskrænket til Nævningesager. I alle andre Sager skal Beskikkelse af Forsvar ingenlunde være udelukket, men der skal det bero paa Rettens Skøn, om Forsvaret overhovedet er rimeligt, ønskeligt og fornødent. Det fremføres i den Henseende af Kommissionen for det første, at hvor der ingen rimelig Opgave er for Forsvareren, der tjener Forsvarets Beskikkelse i Virkeligheden kun til at forhale og viddløftiggøre Sagen, og det er jo noget, man bør stræbe at undgaa. Naar Sagen „er rede og klar“ paa Grund af Tilstaaelse eller lignende, er der ingen fornuftig Opgave for Forsvareren. Det paa vises nærmere, at der meget ofte er Tilfælde under det nuværende System, hvor Forsvareren er i Forlegenhed med, hvad han overhovedet skal sige, fordi Sagen er saa „rede og klar“, at han kun ved at skabe sig kunstige Opgaver, nærmest i Strid med Retshaandhævelsen og Processens Øjemed, søger at lægge noget til Rette, der trods Sagens Klarhed kunde frigøre den paagældende for Straf. Det gøres dernæst gældende, at er Sagen ikke rede og klar, har Retten ikke noget som helst Motiv til ikke at indrømme et saadant Forsvar, men vil selv i højeste Grad være opfordret til at ønske det offentligt beskikkede Forsvar. Men dertil kommer det andet Moment, som ogsaa fremhæves, at det er aldeles urimeligt at bebyrde det offentlige med de Bekostninger, som Forsvars Beskikkelse vil medføre i Sagen, hvor det er aldeles uforlødent. Det medfører, som det er udtrykt, en Ødslen med Penge, som der ingen Rimelighed er for, og som altsaa, jo mere man udstrækker denne Beskikkelse af offentligt Forsvar, i Virkeligheden kun vil tjene til at forøge de i Forvejen store Bekostninger, det ny System vil medføre. Det er vistnok indrømmet af alle, at den Udstrækning, hvori man under det nuværende System beskikker offentligt Forsvar, er urimelig stor, og saa vidt jeg ved, kender man ikke noget tilsvarende andetsteds. Denne Byrde fra det gamle System skulde nødig overføres i det ny, hvor Forsvar langt mindre vil behøves, fordi jo Retten efter det hele Systems Aand vil staa paa en anden Maade frit og uhildet

lige over for den sigtede, saaledes at Retten i Virkeligheden ikke behøver — om man vil kalde det saa — denne Vejledning eller Kontrol, der ligger i offentligt Forsvars Beskikkelse. Man vil med andre Ord ved dette faa dobbelt Garanti, baade den Garanti, som under det gamle System hævdes i Forsvarets Beskikkelse, og den Garanti, som det ny System skaber i Rettens uhildede Stilling efter Anklageprincippet. Det er derfor, Flertallet har ment, at Kommissionens Forslag maatte være at foretrække med Hensyn til Forsvars Beskikkelse for Domsforhandlingens Vedkommende. — Med Hensyn til det forudgaaende Stadium, altsaa Efterforskningen og Forundersøgelsen, kender det nuværende System jo ingen Beskikkelse af offentligt Forsvar, og Kommissionens Flertal foreslaar, at der heller ikke skal være Plads herfor under det ny System, undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor de Retshandlinger, som foretages under Forundersøgelsen, i Virkeligheden foretages for at være Bevis under Domsforhandlingen, altsaa ere et Stykke foregrebet Domsforhandling, men derimod ikke, hvor de Retshandlinger, som foretages under Forundersøgelsens Stadier, blot have til Hensigt at skaffe Materiale for Henvendelsen til Retten, hvad Efterforskningen angaar, og hvad Forundersøgelsen angaar for Tiltale. I Modsætning dertil indeholder Forslaget det, at i de allerfleste Tilfælde — altsaa med Undtagelse af visse Recidivister — skal den paagældende ogsaa under de forudgaaende Stadier have Forsvarer beskikket, naar han er fængslet. Det hviler paa den Tanke, at den fængslede jo ikke kan sørge for sig selv; han er udelukket fra at foretage de Skridt uden for sit Fængsel, som kunde være tjenlige til hans Forsvar. For at kunne foretage dem skal altsaa Forsvareren beskikkes. Det er imidlertid ikke Tilfældet, at den fængslede er udelukket fra en Varetagelse af sine Interesser, fordi han er fængslet. Selv om man vil sige, at Anklageren kunde forfølge ensidigt, kunde forberede Sagen ensidigt — det kan jo ske, det er jo ikke nogen absolut Umulighed, at han kan forberede Sagen ensidigt, skønt det i og for sig ikke behøver at være nogen Fristelse — har den sigtede en Forsvarer